

8 DEL MATI DEL 5 DE GENER DE 1960

Un relat de: [Josep Ventura](#)

La seva voluntat era més forta que el dolor de les ferides que com claus d'acer li cremaven al cos. La gèlida nit de gener no l'aturà de travessar nedant el riu, camps a través fuig de la cacera que l'envolta, el tren podia ser la salvació per arribar a la capital i amagar-se en un cau d'aranya. Amb l'ajuda de les armes que se'ls miren els maquinistes li donen els seus entrepans mentre fan que els vagons marxïn lleugers, un fum negre surt del infern de la maquina tan roent com el que ell duia dins seu. Al cap d'una hora de camí, el tren va a poc a poc per entrar en un poble i en Quico aprofita per saltar del sostre del vago. S'endinsa per un carrer buscant un metge, la febre i gangrena eren insuportables, s'equivoca de porta i en l'aldarull arriba el someten. En un intercanvi de trets cau mort al terra del carrer glaçat l'últim guerriller i els seus ideals. Els guanyadors d'una guerra entre l'odi i la por li desfiguren la cara a trets i l'enterren en un racó fora del cementiri.

Tots els que el perseguïen per camins i boscos com un eixam d'abelles verinoses i esporuguides respiraran tranquils.